

Derpaa foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidigt Løntillæg for Tiden 1. April 1918 til 31. December 1919.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 169).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Formanden: Under denne Sags Behandling kan ogsaa den følgende paa Dagsordenen opførte Sag omtales.

Finansministeren (Brandes): Jeg mener at kunne fatte mig i Korthed om de to til Forhandling værende Lovforslag, fordi begge utvivlsomt vil være det høje Tings Medlemmer bekendte baade med Hensyn til Principper og Enkeltheder. Det ene af dem er desuden kun en Fornyelse, kan man sige, af den gældende Lov. Forslag til Lov om Dyrtidstillæg for Aaret 1919 svarer ganske til den nugældende Lov af 30. Oktober 1917, som bestemmer Dyrtidstillæget for indeværende Aar. Paa dette Lovforslag vil man først finde et Tillæg til indeværende Aars Dyrtidstillæg, og det Dyrtidstillæg, som foreslaas for næste Aar, er kun forskelligt fra det nugældende derved, at Beløbet er sat op. Overhovedet kan man sige om dette Dyrtidstillægslovforslag i Forhold til den gældende Lov, at man ikke vil finde stor Forskel mellem Lovforslag og Lov, undertagen hvad angaar Beløbene. Tilføjelsen til Dyrtidstillæget for indeværende Aar er sat til 120 og 80 Kr. henholdsvis for gifte og ugifte, dog saaledes, at for de Tjenestemænd, hvis Lønninger er under 1 300 Kr., sættes Tilføjelsen til Dyrtidstillæget op til 150 Kr. og 100 Kr. Dette er en Hensyntagen til de lavest lønnede Tjenestemænd, som deres meget alvorlige Stilling i Øjeblikket har syntes Regeringen at kræve, og som ogsaa Folketinget har sluttet sig til, og en saadan Forhøjelse for de lavest lønnede kommer igen, naar vi kommer til Dyrtidstillæget for næste Kalenderaar. Der foreslaas det, at der skal ydes Stats-tjenestemænd og Lærere og Lærerinder i Folkeskolen et Dyrtidstillæg af 720 Kr. for gifte og 480 Kr. for ugifte, dog saaledes, at dette forøges til 750 og 500 Kr., naar Tjenestemandens Lønning er under 1 300 Kr., og samtidig er ogsaa den procentvise Begrænsning for Dyrtidstillægets Forhold til Indtægten sat op til 65 pCt., alt til Fordel for de lavest lønnede. I øvrigt er

Lovforslaget ensartet med den gældende Lov med Undtagelse af, at der nu medtages paa Lovforslaget dels faste Vikarer under Lærerne og dels saadanne Tjenestemænd, for hvem Kosten gaar ind under den faste Løn, dog kun for de Tjenestemænds Vedkommende, der er ansatte ved Statens Hospitaler, Sindssygeanstalter, Straffeanstalter og lignende. Dette er sket imod gældende Lov og ogsaa imod den almindelige Bestemmelse, der endnu findes i Lovforslaget om, at Tjenestemænd, der modtager Kosten som en Del af den faste Løn, ikke kan faa Dyrtidstillæg deraf. Man har modtaget Andragende derom, baade Regeringen og Folketingets Udvalg, og man har ment, at Sygeplejersker og ligestillede vel kunde siges at være bedre situerede, fordi de fik Kosten under deres Lønning, men at dog alligevel Dyrtidsforholdene hviler saa haardt paa dem, at man kunde indrømme, at et mindre Dyrtidstillæg burde ydes dem, og dette er da fastsat til 120 Kr. for Aaret.

Endvidere er, naar man gaar til den næste Gruppe, Pensionister og understøttede, ogsaa der Beløbet sat op. Regeringen havde foreslaaet, at der skulde ydes alle Pensionister og understøttede et Dyrtidstillæg af $\frac{1}{4}$ af deres Pension eller Understøttelse, saaledes at der dog udbetales et Mindstebeløb af 200 Kr. I Folketinget har man imidlertid fra alle Partiers Side ment, at dette burde forhøjes saaledes, at Mindstebeløbet blev sat til 240 Kr., og at dernæst Pensionister og understøttede, som har under 700 Kr. i Pension eller Understøttelse, faar 40 pCt. af deres Pension. Pensionister eller understøttede, som har mellem 700 og 1 000 Kr., faar 35 pCt., de, der har mellem 1 000 og 2 000 Kr., 30 pCt., og først over 2 000 Kr. indtræder de 25 pCt. som Dyrtidstillæg. Jeg er gaaet med dertil, idet jeg meget vel undte Pensionister og understøttede en saadan Forhøjelse af den Pension eller Understøttelse, som udbetales dem af Staten, og jeg kan heller ikke se, hvorfor mit Hjerte skulde være mindre blødt overfor saadanne Mænd og Kvinder end alle andre Rigsdagsmænds. Men samtidig skal man dog erindre, at en saadan Forhøjelse som den, der her er Tale om, koster Statskassen 2 Mill. Kr., og det er maaske ikke urimeligt, at der er i alt Fald een Rigsdagsmand, som tager noget Hensyn til Statskassens Tarv ved disse Love, og heller ikke unaturligt, at denne Rigsdagsmand er Finansministeren. Vi er ganske vist oppe paa saa store Beløb, at